

HOĆU, BUDI ČIST!

6. nedjelja kroz godinu, B

Djetetu u školi zna biti strašno kada osjeti da ga druga djeca ne prihvaćaju, da mu se rugaju, da se ne žele s njim igrati, da ga uopće ne zovu u svoje društvo. To je onda vrlo ozbiljan problem i za učitelje i za roditelje. Koji puta se i u društvu znadu događati tako neka “izopćenja” da se čovjek jednostavno veoma nelagodno osjeća u susretu s drugim ljudima.

Tako je u Isusovo vrijeme najstrašnije bilo gubavcima. Oni su na dvostruk način bili strašno pogođeni. Prvo, bolovali su od teške i neizlječive bolesti od koje se dugo i u bolima umiralo, kada su čovjeku otpadali dijelovi udova, pa i sami udovi. Čir na čiru, krasta na krasti. Neizlječivo i strašno! Drugo, a to je možda bilo još teže, drugi su ih ljudi u strahu od zaraze posvema isključili iz društva. Gubavci se nisu smjeli kretati u društvu s drugim ljudima, nisu smjeli stanovati u naseljima, morali su se sklanjati s puta kada bi prolazili zdravi, pri tome zakriliti usta plaštem i vikati: “Nečist! Nečist!” Biti posvema izbačen iz društva, iz naselja, iz društvenog života, pa čak i od svoje obitelji. Živi mrtvaci, rekli bismo.

Evo, čuli smo danas kako je protekao jedan dirljivi susret Isusa i jednog gubavca: “I dođe k njemu neki gubavac, klekne i zamoli: ‘Ako hoćeš, možeš me očistiti!’ Isus ganut pruži ruku, dotače ga se pa će mu: ‘Hoću, budi čist!’”

Ako hoćeš, možeš me očistiti! Ovdje zapažamo dvije stvari. Gubavac je uvjeren u Isusovu snagu. Međutim, toliko je već navikao da se svi od njega sklanjaju, toliko se navikao na to da su ga svi ljudi već otpisali, da mu je nekako izgledalo razumljivo i to da se Isus okrenuo od njega. Smatrao je da po sebi nije uopće vrijedan da ga Isus pogleda. Zato veli: “Ako hoćeš!” Mislio je reći: “Vjerujem da si ti bitno drugačiji od drugih koji se uklanjaju od mene, koji me već vide mrtvoga. Ako hoćeš. No ja vjerujem, da ti tako i hoćeš.

Isus ganut pruži ruku. Isus se gotovo rasplakao. Strašna je nesreća toga čovjeka. Doista, čovjek s imalo milosrđa ne može a da se ne potrese nad tolikom nevoljom. I veli mu: “Hoću, budi čist!” Kao da je htio reći: “Pa naravno da ti želim pomoći. Naravno da na te gledam s milosrđem. Ne boj se. Meni si važan i ja sam uz tebe.

Koliko se god mi trudili oko dobra, u životu nam se dogodilo češće ili rjeđe, da baš učinimo nešto čega se duboko stidimo. Baš ružno i teško uvrijedimo neku osobu. Nešto osobito teško učinimo, izigramo povjerenje, propustimo pomoći nevoljniku (a mogli smo bez puno poteškoća), pokažemo duboku nezahvalnost prema Bogu. Dogodilo nam se da se duboko stidimo. Ne usuđujemo se to priznati niti najboljem prijatelju, u ispovijedi o tome nešto nesuvislo promrmljamo, pa ni samima sebi to do kraja ne priznamo. I onda nas uhvati tjeskoba: Može li to Bog uopće oprostiti? Hoće li to Bog uopće oprostiti? Nisam li ja proigrao i previše “kredita” kod Boga? Nije li i on već digao ruke od mene? Nisam li i ja već onaj “otpisani”, onaj oko kojeg se ne vrijedi više truditi?

Međutim, i meni u takvim i sličnim prilikama Isus veli: “Hoću, budi čist!” U tu se riječ valja pouzdati. Jer Božje milosrđe nadvisuje svako naše očekivanje, svaku našu zaslugu i svaku našu predodžbu. On je uvijek veći i bolji, on je posvemašnja Ljubav i Dobrota. Kad ne bismo tako vjerovali, predali bismo se u ruke napasniku, koji jedva čeka da “bacimo koplje u trnje”. Zato, prisjetimo se. Treba samo iskreno zavapiti. I evo, Isus i mene gleda u oči i ganut pruža ruku i progovara mi: “Hoću, budi čist!”

Ovo je jednako važno. I među nama ima onih koje je većina otpisala i koji su u očima ljudi nepopravljivi. To mogu biti ovisnici, neprilagođeni, “bezbožnici”, “neodgojena” mladež,

kriminalci... A u našim obiteljima mogu to biti oni nesnosni, častohlepni, gramzljivi, podrugljivci... Ukratko, oni koji nam se gade, baš kao što su se gubavci gadili ostalim ljudima u Isusovo vrijeme. A za Boga nema otpisanih. Naravno, ne radi se o tome da ćemo mi svojim postupcima podržavati zlo koje netko čini, ali da ćemo itekako dobro razlikovati grijeh od grešnika, da ćemo uvijek biti spremni pomoći nevoljniku, iako je on sam dobrano kriv da se u toj nevolji nalazi, to je po sebi razumljivo. Poznavatelji ljudskih duša znaju vrlo dobro da su takvi ljudi ponajčešće takvi upravo zbog toga što se smatraju odbačenima, neprihvaćenima, nevoljenima. Međutim, kao što je Kristova poruka i njegovo spasenje upućeno svakom čovjeku, tako to treba biti i u današnjoj Crkvi. Krist se obratio i gubavcu i cariniku i desnom razbojniku i strancu i djetetu i ženi preljubnici. Tako to čini Isus? A mi, Isusovi učenici?

Zvonko Pažin